Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta)

2026. gada 11. jūnijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Finanšu sistēmas izmantošanas noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijai un teroristu finansēšanai nepieļaušana – Direktīva (ES) 2015/849 – Kopīgas prasības kredītu apkalpotājiem un kredītu pircējiem – Direktīva (ES) 2021/2167 – 10. pants – Līgums par ienākumus nenesošu parādu cesiju vienā kopumā – Valsts tiesiskais regulējums, kurā nav paredzēta ne šāda veida līguma rakstveida forma, ne arī tas, ka cesionārs jāpakļauj prudenciālai uzraudzībai

Lietā C-65/25

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunale di Brindisi* (Brindizi tiesa, Itālija) iesniegusi ar 2024. gada 22. oktobra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2025. gada 29. janvārī, tiesvedībā

IFIS NPL INVESTING SpA

pret

JM,

OT,

VR,

CL,

TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja I. Ziemele, tiesneši A. Kumins [*A. Kumin*] (referents) un S. Žervazonī [*S. Gervasoni*],

ģenerāladvokāts: M. Kamposs Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

* Tiesvedības valoda – itāļu.

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– JM, OT, VR un CL vārdā – *L. Bardaro* un *S. Bardaro*, *avvocati*,

– Itālijas valdības vārdā – *S. Fiorentino*, pārstāvis, kam palīdz *M. Cherubini*, *avvocato dello Stato*, un *E. Cicatelli* un *C. De Nicola*, *procuratori dello Stato*,

– Eiropas Komisijas vārdā – *A. Manzaneque Valverde*, *P. A. Messina* un *D. Triantafyllou*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Savienības tiesības, konkrēti – noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas un terorisma finansēšanas novēršanas jomā, kā arī efektīvas aizsardzības, pārskatāmības un labticības principus.

2 Šis lūgums iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *IFIS NPL INVESTING SpA* (turpmāk – *Ifis*), no vienas puses, un JM, OT, VR un CL, no otras puses, par parāda, ko *Ifis* varot pieprasīt no šīm četrām personām, piedziņu nekustamā īpašuma piespiedu atsavināšanas procedūrā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2015/849

3 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2015/849 (2015. gada 20. maijs) par to, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai vai teroristu finansēšanai, un ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 648/2012 un atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/60/EK un Komisijas Direktīvu 2006/70/EK (OV 2015, L 141, 73. lpp.), kas pamatlietā piemērojama *ratione temporis*, 2. pantā ietverta šīs direktīvas darbības jomas definīcija. Saskaņā ar 2. panta 1. punktu Direktīvu 2015/849 piemēro kredītiestādēm un finanšu iestādēm, kā arī šīs tiesību normas 3. apakšpunktā norādītajām fiziskajām vai juridiskajām personām.

4 Minētās direktīvas 3. pantā paredzēts:

"Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

1) "kredītiestāde" ir kredītiestāde, kā definēts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 575/2013 [(2013. gada 26. jūnijs) par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm, un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2013, L 176, 1. lpp.),] 4. panta 1. punkta 1) apakšpunktā [..];

2) "finanšu iestāde" ir:
   a) uzņēmums, kas nav kredītiestāde un kas veic vienu vai vairākas darbības, kuras ir uzskaitītas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/36/ES [(2013. gada 26. jūnijs) par piekļuvi kredītiestāžu darbībai un kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību, ar ko groza Direktīvu 2002/87/EK un atceļ Direktīvas 2006/48/EK un 2006/49/EK (OV 2013, L 176, 338. lpp.),] I pielikuma 2.–12. punktā un 14. un 15. punktā, tostarp darbības, ko veic valūtas maiņas punkti (*bureaux de change*);

[..]."

Direktīva 2013/36

5 Direktīvas 2013/36 I pielikuma "Darbības, uz kurām attiecas savstarpēja atzīšana" pirmās daļas 2.–12. un 14. un 15. punktā noteikts:

"2. Aizdevums, tostarp patēriņa kredīts, kredītlīgumi, kas saistīti ar nekustamo īpašumu, faktūrkreditēšana ar vai bez regresa tiesībām, tirdzniecības darījumu finansēšana (arī akceptēta vekseļa kredīts).

3. Finanšu noma.

4. Maksājumu pakalpojumi [..].

5. Citu maksāšanas līdzekļu [..] izdošana un pārvaldība [..].

6. Garantijas un saistības.

7. Tirdzniecība savā vai klienta vārdā ar jebkuru no turpmāk minētajiem:
   a) naudas tirgus instrumenti (čeki, parādzīmes, noguldījumu sertifikāti u.c.);
   b) ārvalstu valūta;
   c) regulētā tirgū tirgoti finanšu nākotnes līgumi un iespējas līgumi;
   d) valūtu kursu un procentu likmju instrumenti;
   e) pārvedami vērtspapīri.

8. Dalība vērtspapīru emisijās un ar šādām emisijām saistīto pakalpojumu sniegšana.

9. Uzņēmumu konsultēšana par kapitāla struktūru, darbības stratēģiju un ar to saistītiem jautājumiem un padomi un pakalpojumi saistībā ar uzņēmumu apvienošanu un pirkšanu.

10. Starpniecība naudas darījumos.

11. Portfeļa pārvaldība un konsultācijas.

12. Vērtspapīru glabāšana un administrēšana.

[..]

14. Glabāšanas pakalpojumi.

15. Elektroniskās naudas emitēšana."

Direktīva 2021/2167

6 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2021/2167 (2021. gada 24. novembris) par kredītu apkalpotājiem un kredītu pircējiem un ar ko groza Direktīvas 2008/48/EK un 2014/17/ES (OV 2021, L 438, 1. lpp.) 1. pants "Priekšmets" izteikts šādi:

"Šī direktīva nosaka vienotu regulējumu un prasības:

a) kredītu apkalpotājiem, kas kredītu pircēja vārdā apkalpo ienākumus nenesošā kredītlīgumā paredzētas kreditora tiesības vai pašu ienākumus nenesošo kredītlīgumu, kuru izdevusi Savienībā iedibināta kredītiestāde;

b) kredītu pircējiem, kas pērk ienākumus nenesošā kredītlīgumā paredzētas kreditora tiesības vai pašu ienākumus nenesošo kredītlīgumu, kuru izdevusi Savienībā iedibināta kredītiestāde."

7 Direktīvas 2021/2167 2. panta "Darbības joma" 5. punktā paredzēts:

"Šo direktīvu nepiemēro:

[..]

d) kredītlīgumā paredzētu kreditora tiesību vai paša kredītlīguma nodošanai, kas notikusi pirms 32. panta 2. punkta pirmajā daļā minētā datuma."

8 Minētās direktīvas 10. panta "Attiecības ar aizņēmējiem, paziņojumi par nodošanu un turpmāki paziņojumi" 1. punktā paredzētas noteiktas prasības kredītu pircējiem un kredītu apkalpotājiem attiecībās ar aizņēmējiem. 10. panta 2. punktā uzskaitīti elementi, kas kredītu pircējam vai kredītu apkalpotājam jāpaziņo aizņēmējam papīra formātā vai uz cita pastāvīga informācijas nesēja pēc ienākumus nenesošā kredītlīgumā paredzētu kreditora tiesību vai paša ienākumus nenesošā kredītlīguma nodošanas.

9 Šīs direktīvas 32. pants "Transponēšana" formulēts šādi:

"1. Dalībvalstis līdz 2023. gada 29. decembrim pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis nekavējoties dara [Eiropas] Komisijai zināmu minēto noteikumu tekstu.

2. Tās piemēro 1. punktā minētos noteikumus no 2023. gada 30. decembra.

[..]”

10 Direktīvas 2021/2167 33. pantā “Stāšanās spēkā” noteikts:

“Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.”

Itālijas tiesības

11 Saskaņā ar 1993. gada 1. septembra *decreto legislativo n. 385 – Testo unico delle leggi in materia bancaria e creditizia* (Leģislatīvais dekrēts Nr. 385 – Banku un kredītu likumu vienotais teksts; 1993. gada 30. septembra *GURI* Nr. 230, kārtējais pielikums Nr. 92), redakcijā, kas piemērojama pamatlietā, 106. panta 1. punktu “piešķirt iedzīvotājiem finansējumu jebkādā formā ir ļauts tikai pilnvarotiem finanšu starpniekiem, kas reģistrēti īpašā [*Banca d’Italia* (Itālijas Banka)] uzturētā reģistrā”.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

12 *Ifis* iesniedzējtiesā – *Tribunale di Brindisi* (Brindizi tiesa, Itālija) – sāka nekustamā īpašuma piespiedu atsavināšanas procedūru pret JM, OT, VR un CL, atsaucoties uz šo personu parādu, kas nodrošināts ar nekustamiem īpašumiem. *Ifis* apgalvo, ka tā kļuva par šī parāda turētāju pēc vairākām secīgām cesijām. Saskaņā ar lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu ietvertajām norādēm minētais parāds izriet no maksājuma rīkojuma, kas 1997. gadā izdots par labu kādai Itālijas bankai.

13 Iesniedzējtiesa, pirmkārt, precizē, ka *Ifis* tai iesniegusi parādu cesijas līgumus, kuros kopumā iekļauti parādu, kas ir šo cesiju priekšmets, saraksti. Lai gan minētie cesijas līgumi tika noslēgti rakstveidā, tie netika noformēti ne kā publiski, ne apliecināti privāttiesiski akti. Katrā ziņā tiem neesot konkrēta datuma, uz kuru varētu atsaukties attiecībā pret trešām personām.

14 Otrkārt, no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka daudzās parādu cesijas izskatāmajā lietā veica subjekti, no kuriem ne visi reģistrēti Itālijas Bankas prudenciālajai uzraudzībai pakļauto finanšu starpnieku reģistrā, kas minēts šī sprieduma 11. punktā norādītajā tiesību normā. Iekļaušana šajā reģistrā nozīmē, ka jābūt izveidotai īpašai iekšējai organizatoriskai struktūrai, kas vērsta uz nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas novēršanu saskaņā ar valsts tiesisko regulējumu šajā jomā.

15 Iesniedzējtiesa uzskata, ka no tā izriet pat šaubas par to, vai *Ifis* faktiski un juridiski ir prasījuma tiesību, uz ko tā atsaucas savas prasības pamatojumam, turētāja.

16 Šajā ziņā iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai Savienības tiesībām, konkrēti – nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas novēršanas jomā, atbilst valsts tiesiskais regulējums, kas piemērojams līgumiem par ienākumus nenesošu parādu cesiju vienā kopumā un kura gaismā jāizvērtē šajā tiesā izskatāmā lieta.

17 Minētajā valsts tiesiskajā regulējumā neesot paredzēts ne tas, ka šāda veida līgumi jānoslēdz rakstveidā un vēl jo mazāk kā publiski akti vai apliecināti privāttiesiski akti, ne arī noteikumi, saskaņā ar kuriem šādiem līgumiem tiek noteikts konkrēts datums.

18 Šajā valsts tiesiskajā regulējumā arī neesot paredzēts ienākumus nenesošu parādu cesionāru vienā kopumā pienākums reģistrēties finanšu starpnieku reģistrā, un līdz ar to šiem cesionāriem faktiski neesot nedz jāievēro valsts tiesiskais regulējums nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas novēršanas jomā, kam pakļautas šajā reģistrā iekļautās fiziskās un juridiskās personas, nedz arī jāpieņem noteikumi, kuri attiecas uz minēto cesionāru iekšējo organizāciju un kurus prasa pieņemt šāda reģistrēšanās. Šie cesionāri arī neesot pakļauti Itālijas Bankas prudenciālajai uzraudzībai.

19 Tādējādi iesniedzējtiesai rodas jautājums, vai minētais valsts tiesiskais regulējums kopumā nav pretrunā Savienības tiesībām nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas novēršanas jomā. Ja tā būtu, rastos arī jautājums, kādas sekas no tā izriet, un it īpaši – vai vairākkārtējās parādu cesijas, kas veiktas minētajā tiesā izskatāmajā lietā, varētu uzskatīt par pilnībā vai daļēji spēkā neesošām vai vismaz neizpildāmām, un tādējādi izpildes rīkojums, ko *Ifis* izvirzījusi prasības pamatojumam, būtu uzskatāms par spēkā neesošu.

20 Iesniedzējtiesa piebilst, ka valsts tiesiskais regulējums, kas piemērojams šajā tiesā izskatāmajā lietā, pieņemts pirms tā valsts tiesiskā regulējuma, ar kuru Itālijas tiesību sistēmā transponēta Direktīva 2021/2167 un kurš stājās spēkā 2024. gada 13. augustā. Kopš tā laika šaubas par valsts tiesiskā regulējuma atbilstību Savienības tiesībām esot kliedētas, un ienākumus nenesošu parādu cesija vienā kopumā esot reglamentēta pilnīgāk. Šādā kontekstā iesniedzējtiesa tomēr vēlas noskaidrot, vai minēto direktīvu jāinterpretē tādējādi, ka tai daļēji ir atpakaļejošs spēks.

21 Šādos apstākļos *Tribunale di Brindisi* (Brindizi tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai un ar kādiem nosacījumiem ir atzīstams, ka Savienības tiesības, un it īpaši tiesiskais regulējums nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas novēršanas jomā, kā arī vispārējie efektīvas aizsardzības, pārskatāmības un objektīvas labticības principi un no tiem izrietošais attiecībā uz informācijas sniegšanas pienākumiem, nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu ienākumus nenesošu aizdevumu cesijas vienā kopumā (vai kumulatīvas cesijas) jomā – kāds ir piemērojams konkrētajā lietā un bija spēkā līdz brīdim, kad tika apstiprināts 2024. gada 30. jūlija Leģislatīvais dekrēts Nr. 116, kurš stājās spēkā 2024. gada 13. augustā un ar ko īsteno Direktīvu [2021/2167] – un kam ir šādas iezīmes:
   a) tajā nav paredzēta rakstveida forma *ad substantiam* vai *ad probationem*, it īpaši akta ar publisku ticamību vai notariāli apliecināta privāta līguma formā vai katrā ziņā noformēšanas procedūra, kas varētu apliecināt darījuma precīzu datumu. Tas it īpaši ir gadījumā, kad līguma puse, kuras parāds cedēts, ir patērētājs;
   b) līdz iepriekš minētā dekrēta spēkā stāšanās dienai tajā nebija paredzēts pienākums reģistrēties uzraudzītos reģistros tiesību subjektiem, kuri veic ar cesiju vienā kopumā saistītu darbību, ja tie neveic finanšu darbību, kā noteikusi *Corte* [*suprema*] *di cassazione* (Kasācijas tiesa, Itālija), un uz kuriem tātad automātiski neattiecas – jo nav prasības sagatavot aktu ar publisku ticamību – arī noteikumi nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas novēršanas jomā?

2) Ja Tiesa secinātu, ka norādītā neatbilstība pastāv, vai Savienības tiesības tā, kā tās aprakstītas, Savienības interešu efektivitātes aizsardzībai nosaka radikālu sankciju, kuras rezultātā nav spēkā:
   a) cesijas, kas veiktas atbilstoši tiesiskajam regulējumam, kas bija spēkā pirms tā dekrēta apstiprināšanas, ar ko īsteno Direktīvu [2021/2167];

b) iekasēšanas prokūras, kas izdotas tiesību subjektiem, kuri nav reģistrēti [fizisku un juridisku personu] reģistrā, ko uzrauga nozares neatkarīgā iestāde, kuras uzdevums ir pārbaudīt, kā tiek ievērots tiesiskais regulējums nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas novēršanas jomā?"

Par pieņemamību

22 Itālijas valdība un Komisija apgalvo, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu nav pieņemams.

23 Itālijas valdība uzskata, ka iesniedzējtiesas sniegtais valsts tiesiskā regulējuma izklāsts ir nepilnīgs un dažos aspektos kļūdains. Turklāt neesot skaidrības, kāds konkrēti ir otrā jautājuma priekšmets. Itālijas valdība un Komisija arī norāda, ka Savienības tiesību normas, kuru interpretācija tiek lūgta, nav norādītas pietiekami precīzi.

24 Šajā ziņā jāatgādina, ka ar LESD 267. pantu ieviestajā sadarbībā starp Tiesu un valstu tiesām tikai valsts tiesai, kura izskata lietu un kurai jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, ņemot vērā katras lietas īpatnības, ir jānovērtē gan prejudiciālā nolēmuma nepieciešamība, lai tā varētu taisīt spriedumu, gan Tiesai uzdoto jautājumu nozīmīgums. Tātad, ja uzdotie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību interpretāciju vai spēkā esības vērtējumu, Tiesai principā ir pienākums lemt (spriedums, 2024. gada 28. novembris, *ENGIE Deutschland*, C-293/23, EU:C:2024:992, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).

25 Nepieciešamība sniegt valsts tiesai noderīgu Savienības tiesību interpretāciju prasa, lai valsts tiesa izklāstītu lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, uz kuriem attiecas tās uzdotie jautājumi, vai vismaz paskaidrotu šo jautājumu pamatā esošos faktu pieņēmumus (skat. spriedumus, 1993. gada 26. janvāris, *Telemarsicabruzzo* u.c., no C-320/90 līdz C-322/90, EU:C:1993:26, 6. punkts, kā arī 2025. gada 16. oktobris, *Braila Winds*, C-391/23, EU:C:2025:799, 30. punkts).

26 Iesniedzējtiesas nolēmumā iekļautajai informācijai jāļauj, pirmkārt, Tiesai sniegt lietderīgas atbildes uz valsts tiesas uzdotajiem jautājumiem un, otrkārt, dalībvalstu valdībām, kā arī citām ieinteresētajām personām izmantot tiesības, kas tām piešķirtas ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantu, iesniegt apsvērumus. Tiesai jāraugās, lai šīs tiesības tiktu nodrošinātas, ņemot vērā to, ka saskaņā ar šo tiesību normu ieinteresētajām personām tiek paziņoti tikai iesniedzējtiesas nolēmumi (spriedums, 2025. gada 16. oktobris, *Braila Winds*, C-391/23, EU:C:2025:799, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

27 Izskatāmajā lietā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu ir ietverts pietiekams pamatlietas faktisko un tiesisko apstākļu apraksts, lai izpildītu šīs prasības, un tas ļauj saprast iemeslus, kuri iesniedzējtiesai ir likuši šaubīties par Savienības tiesību interpretāciju un kuru dēļ tā ir uzskatījusi par vajadzīgu vērsties Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu. Turklāt attiecībā uz Itālijas valdības argumentu, saskaņā ar kuru valsts tiesiskā regulējuma izklāsts ir nepilnīgs vai pat kļūdains, atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai Tiesai ar LESD 267. pantu iedibinātās tiesu sadarbības sistēmas ietvaros nav jāpārbauda vai jāapšauba valsts tiesas veiktās valsts tiesību interpretācijas, kas ir vienīgi šīs tiesas kompetencē, pareizība (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2024. gada 12. decembris, *Volvo Group Belgium*, C-436/23, EU:C:2024:1023, 18. punkts un tajā minētā judikatūra).

28 Tāpēc lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

29 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Savienības tiesības, konkrēti Direktīvas 2021/2167 un 2015/849, kā arī efektīvas aizsardzības, pārskatāmības un objektīvas labticības principi jāinterpretē tādējādi, ka tiem pretrunā ir tāds valsts tiesiskais regulējums ienākumus nenesošu parādu cesijas vienā kopumā jomā, kurā attiecībā uz laiku pirms Direktīvas 2021/2167 transponēšanas termiņa beigām nebija paredzēts, ka šādi līgumi jānoformē rakstveidā, un no kura izrietēja, ka tās fiziskās un juridiskās personas, kuras nodarbojās ar šādu parādu cesiju, nav pakļautas nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas novēršanas jomā kompetentās valsts iestādes prudenciālajai uzraudzībai.

30 Pirmām kārtām, attiecībā uz Direktīvu 2021/2167 jānorāda, ka tās 10. pantā paredzētas noteiktas prasības ienākumus nenesošu kredītu pircējiem un ienākumus nenesošu kredītu apkalpotājiem attiecībās ar aizņēmējiem. Konkrēti – minētās direktīvas 10. panta 2. punktā uzskaitīti elementi, kas kredītu pircējam vai kredītu apkalpotājam jāpaziņo aizņēmējam papīra formātā vai uz cita pastāvīga informācijas nesēja pēc ienākumus nenesošā kredītlīgumā paredzētu kreditora tiesību vai paša ienākumus nenesošā kredītlīguma cesijas.

31 Taču jānorāda, ka 2021. gada 24. novembrī pieņemtā Direktīva 2021/2167 saskaņā ar tās 32. un 33. pantu stājās spēkā 2021. gada 29. decembrī, un tās transponēšanas termiņš beidzās 2023. gada 29. decembrī.

32 Turklāt, lai gan saskaņā ar minētās direktīvas 32. panta 2. punktu dalībvalstis tās transponēšanai noteiktos pasākumus piemēro no 2023. gada 30. decembra, no šīs direktīvas 2. panta 5. punkta d) apakšpunkta izriet, ka tā nav piemērojama tādai kredītlīgumā paredzētu kreditora tiesību vai paša kredītlīguma cesijai, kas notikusi pirms 2023. gada 29. decembra.

33 Tā kā no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem, šķiet, izriet, ka strīda pamatlietā elementi radušies pirms 2023. gada 29. decembra, Direktīva 2021/2167 šajā lietā nav piemērojama *ratione temporis*.

34 Ciktāl iesniedzējtiesa plāno ar atpakaļejošu spēku piemērot Direktīvas 2021/2167 10. pantā paredzētās prasības, jānorāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pirms direktīvas transponēšanas termiņa beigām dalībvalstīm nevar tikt pārmests, ka minētā direktīva vēl nav transponēta to tiesību sistēmā (spriedums, 2022. gada 5. maijs, *BPC Lux 2* u.c., C-83/20, EU:C:2022:346, 22. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

35 Lai gan saskaņā ar pastāvīgo judikatūru direktīvas transponēšanai paredzētajā termiņā tās adresātēm dalībvalstīm jāatturas pieņemt noteikumus, kas varētu būtiski apdraudēt šajā direktīvā paredzētā rezultāta sasniegšanu (spriedums, 2022. gada 25. janvāris, *VYSOČINA WIND*, C-181/20, EU:C:2022:51, 75. punkts un tajā minētā judikatūra), direktīvai tieša iedarbība var būt vienīgi pēc tam, kad ir beidzies šis termiņš (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 5. maijs, *BPC Lux 2* u.c., C-83/20, EU:C:2022:346, 23. punkts un tajā minētā judikatūra).

36 Tādējādi ir izslēgta tāda Direktīvas 2021/2167 10. panta interpretācija, saskaņā ar kuru tajā noteiktie pienākumi būtu piemērojami ar atpakaļejošu spēku.

37 Otrām kārtām, attiecībā uz Direktīvu 2015/849 no tās 2. panta 1. punkta, lasot kopsakarā ar tās 3. pantu, izriet, ka šo direktīvu piemēro tikai tiem subjektiem, kuri veic noteiktas 2. panta 1. punktā uzskaitītas saimnieciskās darbības. Taču šajā uzskaitījumā neietilpst ienākumus nenesošu parādu pirkšana vai apkalpošana.

38 Līdz ar to ne Direktīva 2021/2167, ne Direktīva 2015/849 nav piemērojama tādam valsts tiesiskajam regulējumam ienākumus nenesošu parādu cesijas vienā kopumā jomā, kam ir šī sprieduma 29. punktā izklāstītās iezīmes.

39 Trešām kārtām un visbeidzot, jāatgādina, ka tad, kad dalībvalstis īsteno Savienības tiesības, šīm dalībvalstīm ir pienākums ievērot vispārējos šo tiesību principus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 3. septembris, *A2A*, C-89/14, EU:C:2015:537, 35. punkts un tajā minētā judikatūra). Taču ar pamatlietā aplūkojamo tiesisko regulējumu netiek īstenota ne Direktīva 2021/2167, ne Direktīva 2015/849, kā tika konstatēts iepriekšējā punktā, ne arī kāda cita Savienības tiesību norma. Tādējādi arī principi, kuru interpretāciju iesniedzējtiesa lūdz pirmajā jautājumā, nav piemērojami šim tiesiskajam regulējumam.

40 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu jāatbild, ka Direktīva 2021/2167, konkrēti tās 10. pants, un Direktīva 2015/849 jāinterpretē tādējādi, ka tās nav piemērojamas tādam valsts tiesiskajam regulējumam ienākumus nenesošu parādu cesijas vienā kopumā jomā, kurā attiecībā uz laiku pirms Direktīvas 2021/2167 transponēšanas termiņa beigām nebija paredzēts, ka šādi līgumi jānoformē rakstveidā, un no kura izrietēja, ka tās fiziskās un juridiskās personas, kuras nodarbojās ar šādu parādu cesiju, nebija pakļautas nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas novēršanas jomā kompetentās valsts iestādes prudenciālajai uzraudzībai.

Par otro jautājumu

41 Ņemot vērā uz pirmo jautājumu sniegto atbildi, uz otro jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

42 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (sestā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2021/2167 (2021. gada 24. novembris) par kredītu apkalpotājiem un kredītu pircējiem un ar ko groza Direktīvas 2008/48/EK un 2014/17/ES, konkrēti tās 10. pants, un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/849 (2015. gada 20. maijs) par to, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai vai teroristu finansēšanai, un ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 648/2012 un atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/60/EK un Komisijas Direktīvu 2006/70/EK,

jāinterpretē tādējādi, ka

tās nav piemērojamas tādam valsts tiesiskajam regulējumam ienākumus nenesošu parādu cesijas vienā kopumā jomā, kurā attiecībā uz laiku pirms Direktīvas 2021/2167 transponēšanas termiņa beigām nebija paredzēts, ka šādi līgumi jānoformē rakstveidā, un no kura izrietēja, ka tās fiziskās un juridiskās personas, kuras nodarbojās ar šādu parādu cesiju, nebija pakļautas nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas novēršanas jomā kompetentās valsts iestādes prudenciālajai uzraudzībai.

[Paraksti]